

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΧΜΕΤ

ΥΕΝΙ ΔΙΝ ΣΕΗΔΙ
AZİZ AHMET

ÖN SÖZ

Yeni Din Şehidi Ahmet, iki tane kendine özgü şehitlik arz ediyor. Bir taraftan, Müslümanlıktan gelerek, Hıristiyanlığı ve Ortodoksluğu benimseyip kabul etti, ki böyle olaylara çok nadir olarak rastlandı, hem de, Asya ve Avrupa'da Müslümanlığın - kılıç korkusuyla - yayılıp büyüdüğü ve de milletimizin Türk boyunduruğunda bulunduğu bir zamanda. Diğer taraftan da, buraya kadar kalmayıp daha ileri de gitti. Kanıyla, Tanrı'nın tek Oğlu İsa Mesih'e ve Allah'ın sözüne olan imanını gerçek kıldı. İsa Mesih'i inkâr etmeyi kabul etmedi. Onun için de, evvelden kendi dindaşları olanlar tarafından işkenceye tâbi tutuldu ve katledildi.

Gelecek nesiller için de, iyi bir şehit ve bir örnek olarak kalmaya devam ediyor. Yani, İsa Mesih'e olan imanda sınır ve engel yoktur. Dünyanın tüm insanlarını kabul etmektedir. Hıristiyanlık da, kendisine gelenlerle, bu dinin dışından oldukları için, daha da sevinmektedir.

Bugünün Hıristiyanları olarak bizler, ne gariptir ki, şehidi, kendi Hıristiyan adıyla arz etme sevincine nail olamıyoruz. Bunun adı, kurtulup muhafaza edilememiştir. Büyük Allah, belki de, Ortodoksluğun ve Hıristiyanlığın dışında da bu yabancı ve Müslüman isminin işitilmesini istemektedir. Bu da, Ortodokslukta, bu dinin dışından ve düşmanlarının bile, hem de iyi bir yerde olabilecekleri gerçeğini meydana çıkarmaktadır.

Şehidin tam yaşam öyküsüne de hâlâ vâkıf değiliz. Yaşadığımız bu yüzeysel ve sabit olmayan yaşantımızda, onun hayatını okuyup kıstas yapma şansına da nail olamıyoruz. Bunun sebebi de, o zaman hakim olan durumdan veya da sebebi bilinemeyen bir şeyden kaynaklanmaktadır. Yoksa, kendi sınıfındakilerden daha düşük seviyede biri olarak addedildiğinden asla değildir.

Ancak bunun bir manası yoktur. Ahmet'in şehitliği Hıristiyanların hayatına girmiştir. Kilisemiz tarafından tanınmaktadır. Bu Azizin tüm hayatının ve şehitliğinin çekirdeği, tacının anlamının ululuğunu gösteriyor.

"Ahmet, herkesten fazla, en iyi iman İsa Mesih'e yakışıyor, diye gür bir sesle bağırdıktan sonra, en büyük taca ve şöhrete nail oldu".

Yukarıdaki satırlar, küçük üniteler hâlinde yazılmış olan hayatından parçalar vermeğe çalışmaktadır. Böylelikle de, Aziz Ahmet daha çok bilinir bir hâle getirilecektir.

Son olarak da, Hıristiyan âlemini tatmin etmek için de şunu zikretmek yerinde olur kanaatindeyiz ki, bu geçen yılda, Aynaroz'da, kilisemizin ilâhi yazarı olan pek muhterem Gerasimos Mikrayannanitis tarafından,

inancımızın Yeni Şehidi Aziz Ahmet hakkında neşide ayini tanzim edilmiştir.

ŞEHİT AHMET

1. SOYU-DİNİ-MESLEĞİ

Yeni Şehit Aziz Ahmet, XVII. yüzyıl ortalarında İstanbul'da doğdu. Yani, milletimiz, Türklerin esiri olduğu bir zamanda yaşamıştır. O, ebeveyni olduğu gibi kendisi de Müslüman'dı.

Meslek olarak defterdarlığın kâtipliğini yapıyor ve Pat-Surunis diye anılırdı. (Arhim. LANGİ Vikt. ORTODOKS KİLİSESİ AZİZLERİN YAŞAM ÖYKÜLERİNİN BÜYÜK YAZARI, Mayıs ayı, (3.), Cilt 5, beşinci baskı, ATİNA 1977, sayfa 99, ve YENİ DİN ŞEHİTLERİNİN YAŞAM ÖYKÜLERİ YAZARI, Mayıs 3. sayfa 509).

Şehit Aziz Ahmet, yukarıdaki kaynakların birincisindeki adı Ahmet'tir. İkinci kaynaktaki adı ise Ahmed kalfadır. ("Ahmed", Arap dilinde telaffuz edilir). Başka bir kaynağa göre ise, büyük muhasebe defterinin kâtibiydi ve ona başmühür, yani mühür muhafızı da denirdi. (AZİZLERİN YAŞAM ÖYKÜLERİ YAZARI, K. DUKAKİ, Mayıs ayı 3., cilt 5, sayfa 30-31).

Ahmet, Kuran'ın emirlerine uygun olarak evlenmemiştir. Fakat, "zevcesi" yerine, Rus kökenli genç bir Hıristiyan Ortodoks cariyeye tutuyordu. Bu cariyeye, dinine bağlı bir Hıristiyan'dı. Onun efendisi ve "kocası" ılımlı bir müslümandı. Pazar günleri ve resmî yortularda onun Ortodoksların kilisesine gitmesine izin veriyordu.

(ORTODOKS KİLİSESİ AZİZLERİNİN YAŞAM ÖYKÜLERİ BÜYÜK YAZARINA GÖRE, - yukarıdaki kaynağa bak - Ahmet, evinde, Rus asıllı iki cariyeye tutuyordu. Genç olanını eş olarak kullanıyor, nasıl olsa evli değildi ki, yaşlı olanı ise hizmetçi. Hizmetçisi olan cariyeye, yortularda, Ortodoksların kilisesine gitmeye izin veriyordu. Bu yaşlı cariyeye, kiliseden döndüğü vakit, genç cariyeye komünyon ekmeği ve çok defa da kutsal su getiriyordu. Genç cariyeye, Ahmet'ten hiç çekinmeden komünyon ekmeğini yer ve kutsal suyu da içerdi).

2. Komünyon ekmeği Ahmet'e misk gibi kokuyordu

Ayinden sonra cariyeye kiliseden eve döndüğü zaman, çok garip bir biçimde, cariyeye ile konuşurken cariyenin ağzından tarif edilemez misk kokusu çıktığını hissediyordu. Bu çok güzel koku onu düşündürmüştü. Onun için de ısrarla o kokunun nereden geldiğini öğrenmek için hep soruyordu.

“Bana söyler misin, bazen ne yiyorsun da ağzından misk gibi koku çıkıyor?”.

Cariye de olup bitenden haberi olmadığı için, hiçbir zaman özel kokusu olan bir şeyi yemediğini kendisine söylüyordu.

Fakat Ahmet, hiçbir surette buna inanmıyor ve ısrarla bu kokunun nereden geldiğini öğrenmek istiyordu.

O güzel koku karakteristik olup her zaman da aynıydı. “Eş”inin ne yediğini bilemediği ve öğrenemediği için sıkıntısı pek büyüktü. Bir gün, bu güzel kokunun, muhakkak kilisede yediği o komünyon ekmeğinden olduğunu anladı ve ona açıkça şöyle diyerek açıkladı:

“Benim yediğim ve sen de, biz birbirimizle konuşurken onun güzel kokusunu hissettiğin şey, Hıristiyanların kilisesinde ayin bittikten sonra yediğim komünyon ekmeğidir.

Komünyon ekmeği, İsa Mesih tarafından kutsanmış ekmektir. O ekmeği de, komünyon ayini bittiği vakit onu Patrik veya papazlar dindarlara dağıtmaktadırlar. Sana şunu da açıklamam gerekir ki, komünyon ekmeğinden sonra – çok defa - kutsanmış su da içiyorum”.

“Bu garip şey, olamaz, diye cevap verir. Ben senin dediklerine inanmıyorum. Böyle bir mucize nasıl meydana gelebilir?”.

“Genç cariye de ona cevap veriyor ve diyor ki: Dinimiz canlı bir dindir. Biz Hıristiyanlar için, Tanrı’mız İsa Mesih’tir. O Allah’ın Oğlu’dur. O, bizi günahattan kurtarmak için insan oldu ve gökyüzünden yere inmiştir. O, bu dünyada yaşadığı zamanda, sayılamayacak kadar mucizeler yapmıştır. Bilmek ve aklında da tutmak istersen, bunların en önemlisi, bizi sevdiğinden Yahudiler tarafından çarmıha gerildi ve üçüncü günü de yeniden dirildi. İsa Mesih’in yeniden dirilişi, insanlık tarihinde en önemli olaydır. Biz Ortodoks Hıristiyanlarda, İsa Mesih’in gücüyle, mucizeler bugün de devam etmektedirler. İsa Mesih’imizde her şey mümkündür.

Bu komünyon ekmeğindeki tespit ettiğin mucizeye ekleyeceğim şu basit ve net şey de var.

Kilisede çok defa içtiğimiz su - sana garip görünecek - ama o su kutsanmış sudur. Yani bozulmaz, kokuşmaz, ne kadar sene üzerinden geçse de. Kutsanmış su dediğimiz bu su, Patrik veya papazların okudukları dualarla böyle bir özelliğe sahip oluyor. Hem de onu küçük şişeler içinde - takdis için - evlerimizin ikona dolabında tutuyoruz. Uygun olarak onun için hazırlandığımızda da ondan içiyoruz. Bunu da ruhlarımızın ve bedenimizin temizlenmesi için yapıyoruz.

Eğer istersen, bu mucizeyi araştırabilir ve görebilirsin. Bu, inancımızın daha bir canlı mucizesidir. Hele de biz sade insanlar için.

Bu söylediklerimden ötürü beni affedin efendim. Ancak şu kadar uzun zaman ısrar ettiğin için birkaç söz fazla söyledim. İnan bana, dinlerken gösterdiğin ilgiden dolayı etkilendim.

Senin inancını değiştirmek için bunları söylemedim”.

Ahmet bunların hepsini işitir işitmez şaşakaldı. “Dininizde böyle şeyler oluyor mu? Samimi olarak söylüyorum, ben bunları anlayamıyorum”, dedi ve oradan uzaklaştı.

Hıristiyan “aile”sinden işittiklerinin üzerinden günler geçti ve o duyduklarını hep düşündü.

“Acaba bu dediklerinin tümü doğru mudur?”, diye kendi kendine konuşuyordu. “Ama, eğer ben bu işi incelemesem gerçeği nasıl anlayacağım?”. Duyduklarına göre, Hıristiyanların dininin ispatları vardır. Bunları araştırıp bulmağa çalışacağım. Allah’ım bana güç ve cesaret ver. Gâvurun kızı, eğer bana yalan söylüyorsan, vay hâlime”. Cariye “eş”ine büyük gizli kararını bir gün açıklamaya karar verdi. “Günler evvel bana söylediğin bu garip olayları inceleyip incelememem gerektiğinin mücadelesini çok yaptım, dedi. Evet, şimdi sana açıklıyorum, bir Pazar günü veya bir yortuda, ayini takip için kiliseye gitmem gerekecek”.

“Efendim, senin bu kararın bana sevinç kaynağı oluyor. Ben seni gerektiği gibi hazırlayacağım”, diye genç cariyeye cevap verdi. Bu arada gözlerinden yaşlar da akıyordu. Böylece, bir Pazar günü, Hıristiyanların giyindiği gibi giyindi, büyük bir heyecan ve korunma ile, diğer dindaşları tarafından fark edilmemek için, dinî ayini takip etmek için Patrikhanedeki Hıristiyanların kilisesine gitti.

3. Hıristiyanların “başları”nın aydınlanması

Her şeyi bilen ve gören, şefkatli ve merhametli Allah, ki insan ruhlarının derinliklerindeki bilir, birinci mucizede Ahmet’in masum niyetini görünce ikinci bir mucize de ekledi. Ve böylece de, Ahmet’i “gerçeği idrak etme”ye yönlendirdi, (A Timotheos, b 4).

Kilisedeki dinî ayini, hayranlıkla ve birçok tereddütle takip ederken, Mihrap Kapısına doğru giden papazı bir an gördü. O papaz, Kilise tabanının üzerine yükseltilmiş ve etrafı da tamamen ışıklı. Patrikten ise, her takdis ettiği Hıristiyan’ın başına doğru ışınların yayıldığını gördü.

Ancak, onu gerçekten sarsan şey, ışınların sadece Hıristiyanların başlarını aydınlatmış olup kendi başına hiçbir ışının gelmemiş olmasıdır. Bu, birkaç defa meydana gelmiş olmasına rağmen, heyecan ve korkuyla tespit ettiği sonuç aynıydı.

“Eş”inin dini hakkında duydukları hemen aklına gelmeye başladı.

“Gerçekten de haklıydı, diye düşündü. Hıristiyanların dini canlıdır. Şimdi hissettiğim sevinç ne büyüktür!”.

Kiliseden çıkarken, gördüğü harika olaylardan dolayı o kadar sarsılmıştı ki, eski Ahmet olmadığını sanıyordu.

4. Ahmet tövbe edip vaftiz oluyor

Bu kerametlerden sonra Ahmet, gördüklerinden ötürü kendinden geçmiş olduğu bir hâlde, İslâm dininden vazgeçip İsa Mesih’e inanması için başka ispat istemiyordu.

Yüzü sevinçten parlıyor bir durumda, biraz da kafası karışmış hâlde, hemen evine döndü. Hıristiyan olan cariyeden hiç sorulmadan, dedi:

“Haklıymışsın! Hıristiyan dini gerçek bir dindir! O canlı bir dindir. Bugün gördüklerimle adamakıllı sarsıldım!”.

Duygulanmış bir vaziyette, ayin esnasında gördüklerini cariyeye anlattı ve onun da Hıristiyan olması için kendisine yardım etmesini istedi.

“Daha fazla karanlıkta kalmak istemiyorum”, diye devam etti. “Gerçek ışığı gördüm! Bana söylediklerine inanıyorum! İsa Mesih’e inanıyorum! Sen’in yanına gelebilmem için bana yardım et İsa Mesih’im! Tövbe ediyorum! İsa Mesih’im, bana şefaata et! Bana göstermiş olduklarına, kalbimin derinliklerinden sana şükranlarımı sunuyorum!”.

Cariye de, “efendim, hiçbir şey için canını sıkma. Gördüğün gibi, Allah sana özel bir sevgi gösterdi. İyi kalpli bir insan olduğun için sana kendini bildirdi. Harika bir usulle seni aydınlattı. Allah’tan ne istersen duanda dile. İman et ve ne istersen olacaktır. Ben, gerçek Allah’ın gücüyle, Baba Tanrı, Oğul Tanrı ve Kutsal Ruh’un yardımıyla sana elimden geldiğince yardım edeceğim!”. Gökyüzüne doğru bakarak ve ellerini kaldırıp dedi:

“Allah’ım! Efendime karşı gösterdiğin sevgiden dolayı sana şükranlarımı sunmayı bir borç bilirim! Sen’in kutsal ismin adına, ona şefaata et ve onun imanını kuvvetlendir! Allah’ım, benim göz yaşlarımı kabul et ve ben günahkâr kulunu affet! Meryem anam, Tanrı’nın ve âlemin annesi, efendimin kurtuluşu için, sen, insan sevgisiyle dolu olan Oğul’la eşimin arasında aracı ol!”.

Ahmet, gerçekten de samimi bir biçimde tövbe etmişti. Günden güne, Hıristiyan olan eşinin de yardımıyla, yeniden dirilmiş olan İsa Mesih’e karşı sarsılmaz bir imana sahip oldu. Artık yakıcı arzusu bir Hıristiyan olmaktı. Vaftiz olmak istiyordu. Patrikhanenin kilisesine gittiği vakit, başının aydınlatılmasını istiyordu. Aynen diğer Hıristiyanların başı aydınlatıldığı gibi. Her ayin esnasında, Patrik oradaki cemaati takdis ederken, Patriğin parmaklarından parılayan o ilâhi ışıkla aydınlanmak istiyordu.

Böylece bir gün, o bahtiyar kişi, hiçbir tereddütte bulunmadan, sevinç dolu bir hâlde, o bölgenin papazına gitti ve vaftiz olmak istediğini kendisine söyledi.

Papaz, Hıristiyan olma isteğindeki samimiyetini ve sarsılmaz kararını gördükten sonra, onu irşat etti ve Kutsal Teslis adına onu vaftiz yaptı. Vaftiz olduktan sonra, erdemli bir hayat yaşadı. Özel bir sevinçle de komünyon alıyor, kutsanmış sudan içiyor ve komünyon ekmeği yiyordu.

Maalesef, vaftiz esnasında, kendisine hangi Hıristiyan ismin verildiği bilinmemektedir. Bir defa, yeniden doğuşundan sonra, daha önceleri Müslüman olup sonra da yeni Hıristiyan olmuş olan Ahmet, Allah ona inayet edip doğru yola ilettiği için hep duada bulunuyordu. İbadet ederken, kiliseye, Patrikhane kilisesine bir yabancı dinden ve kirli biri olarak gittiği o mübarek günde, akli hep gördüğü keramet ve mucizelerde dolaşıyordu. Vaftiz edilışinden sonra samimi bir Hıristiyan gibi yaşamış olmasına rağmen ve gizemli bir hayat sürmüş olduğu hâlde, şehit edilişine kadar gizli bir Hıristiyan olarak kaldı. Bugüne kadar, Hıristiyan adının bilinmiyor oluşunun sebebi de – bize göre – bu olsa gerek. Bu olayı çok az kişi biliyordu. Papaz, Hıristiyan cariyesi ve belki de sayılı papaz ve Hıristiyanlar biliyorlardı.

5. İsa Mesih'in Tanrı sıfatını kabul ediyor

Son derece bahtiyar ve “İsa Mesih yanında görünme” arzusuyla yanıp tutuşmuş olan Aziz Ahmet, hayatın bütün hoş ve iyi şeylerini, “toprak gibi, duman gibi ve gölge gibi” görüyordu”.

Şehitliğin ilâhi aşkı, onun kalbini yakıp kavuruyordu. İsa Mesih'e olan sevgisi ve şehitliğin gizemli çekiciliği, onda yenilmez bir güçtü. İsa Mesih ateşli aşığıydı. Kurtarıcı İsa Mesih ile birlikte, kutsal er meydanında ölmeyi arzu ediyordu. Yukarı Kudüs'ü arzuluyor ve insanı seven Kurtarıcısı ile karşılaşmayı çok istiyordu. Azap dolu yolculuğunun kerameti, “sevgiyle icra edilen” (Galatas, V, 6), imana bağlıydı. Hiç günahı olmayan İsa Mesih'in çarmıha gerilip can vermesi, onu adamakıllı sarsmıştı. Eski dinini yeni, gerçek, diniyle mukayese ettiği zaman, akli bulanıyordu. Büyük üzüntü ve sıkıntı kendisini sarıyordu. Çünkü o, Müslüman aileden dünyaya gelmişti. Ancak, derhal kendine geliyor, sevinç gözyaşları ve minnetle İsa Mesih'e hamdüsena ediyordu. Çünkü İsa Mesih onu, İsa Mesih düşmanı olan Muhammet'in o belirlenemeyen dininden almıştı. Fedakârlık ve kurban olmada, mümkün olduğunca, kurtarıcısı olan İsa Mesih'i taklit etmek istiyordu. Onu işkence korkutmuyordu. Daha evvelki dindaşlarına gerçeği söyleme arzusu vardı. Sonra da onu ister öldürsünler. Gür sesle bağırarak

istiyordu, İsa Mesih Allah'tır diye. Yaşayan Allah'ın Oğlu, yol, gerçek ve hayat. İsa Mesih'ten uzak yerde barış ve kurtuluş yoktur.

Ve işte! Mübarek bir günde, Ahmet için büyük işkence saati geldi yanaştı. Bir toplantıda, İstanbul'un Müslüman kodamanları, "dünyada hangi şeyin en büyük şey olduğunu" tartışırken, Ahmet'e de sordular. Ahmet'in de o toplantıda yer almış olması, sıradan bir Türk Müslüman'ı olmadığını kanıtıdır ve bunu böyle kabul etmemiz gerekir. O, zengin ve seçkin bir kişiydi. O, İstanbul toplumunun seçkin bir ferdiydi. Nitekim, fikrinin sorulmuş olması da, bunun önemini altını çiziyor demektir. Yani cevabı dikkate alınacak cinstendi. Ancak, onun din değiştirmiş olup başka bir bakış açısından onlara baktığını nasıl bilebilirlerdi ki?

O, onların sorusunu işitir işitmez, hemen cevap vermedi. Bunu da, hemen o anda, "İsa Mesih'imi reddetmem gerekecek, oysa İsa Mesih'imi o kadar seviyorum ki. Bedenim de tehlikeye girmesin. Medenî bir cesaretle İsa Mesih'e olan imanımı ikrar edeyim ve işkencenin çekilmez acılarına sabredebeyim", gibi düşünceler o anda aklından aniden geçiverdiler.

Allah'ı seven şehit, hiçbir tereddüt etmeden, insan düşmanı olan şeytanın tuzağını yerle bir etti. "Hayır, ben hain olmayacağım, dedi içinden. Ben, Yahuda olmayacağım". Artık kalbi kendisine ait değildi. Onun kalbi artık İsa Mesih'e aitti. O, bizim kurtuluşumuz için haksız yere çarmıha gerildi.

Yanında olanlardan hiçbiri onun Hıristiyan olduğunu bilmemelerine rağmen, o, sesinin çıktığı kadar şöyle bağırdı:

"Bütün inançların en büyüğü, Hıristiyanların inancıdır".

Hıristiyan olduğunu itiraf edince, önceki dindaşları, yıldırım tarafından çarpılmış hâle geldiler. Artık hiçbir korku ve endişe etmeden, Müslüman'ların yalan ve hatalarını kontrol etmeye başladı. Kral isim "Hıristiyan" itirafı, İsa Mesih'in tek kilisesine iman ve tüm dogmalarına ölümüne kadar sebat etmesi anlamı taşımaktaydı.

Muzaffer Yeni Şehit, Müslümanlık yanılığının üzerine saldırdı. Bunu yaparken de, Müslüman'ların öldürücü öfkesini üzerine çekeceğinden emindi. Birinci ve mükemmel bir isim olan "Hıristiyan", inanç şehitlerinin şanı, kana susamış olan İsa Mesih düşmanlarını çileden çıkardı. Onlar da, oradaki yerel idarecinin emriyle, onu önce tutukladılar, kendisine işkence ettiler ve sonra da, Keaphane Bahçe denilen yerde, 3 Mayıs 1682'de başını kestiler.

Böylece, muzaffer bir savaş marşı ile, " ben Hıristiyan'ım", diyerek, kendini kurban etti. İşkence sonucu kendi döktüğü kanını da, Cennetin anahtarı olarak gördü.

Kurtarıcı İsa Mesih'e, mübarek kanını, çekilmez olan acılarını, hazin ölümünü ve başının kesilişini kutsal bir emanet olarak sundu. Böylece de, "hiç solmayan şanlı taca" (A! Petros, V, 4), sahip olarak gökyüzü odalarına girdi.

İtirafçı ve yeni Şehit Ahmet, Allah'ın inayetiyle, azap dolu "dövizlerle", hiç yıpranmayan bir elbiseye sahip oldu, gökyüzü tacını giydi, inancımızın Yeni Şehitlerine ve şanlı meleklerin safına katıldı.

Ahmet'in kendi rızasıyla kurban edilişi, o kara esir yıllarında, Elen Ortodoks millete yapılmış büyük bir ikramdı. Hiç şüphe yok ki, onun kurban edilişi, dinde biraz zayıf imanlı olan birçok esir Hıritiyan insanın din değiştirip Müslüman olmasını engelledi. Bunun aksine olarak, düşünce ve yaşam tarzı değişikliğiyle, diğer Müslümanların da Hıristiyan saflarına katılma eğilimini sağladı. Bunu sadece Allah bilir. Bizim bildiğimiz şey, her zaman, örneğin olumlu bir etki yaptığıdır. Tabi, işkenceden ölenlerin listesinde isimleri yazılı değildir. Fakat, hayat kitabında muhakkak yazılıdır.

Onun şahadetini anonim-adsız-isimsiz biri yazdı ve Aynaroz'lu Aziz Nikodimos tarafından muhafaza edildi. "Neon Martirologion- Yeni Şehitler Kitabı" adlı eserinde de yazıldı.

Aziz Yeni Şehit Ahmet'in ismi, İoannis Theologos'un, Theodoritos'un Kutsal Vahiy Kitabı'nda da geçer (baskı yılı 1800, sayfa 7). Bunun yanında, İera Moni Dimiovis Kalamatas, manastırındaki el yazmalı eserde de adı geçmektedir. Bir de, Vissarionas Striftompolas'ın notlarında da ismine rastlamaktayız. Aziz Ahmet'in şahadeti 3 Mayıs olarak tescil edilmiştir. Ancak, anısının 24 Aralıkta kutlandığı, (Aralık Ayı Günlük Dualar-İbadetler Kitabı)'nda yazılıdır. Bununla da, Aziz Ahmet'in 3 Mayıs tarihinde şehit olduğu yazılıdır.

KOMÜNYON EKMEĞİ HAKKINDA EK

Herkes komünyon almağa hazır olmadığı ve bunun için de görüldüğü gibi komünyon ekmeği çaresi bulundu. Kutsal komünyon alamayanlar, kutsanmak için papazdan komünyon ekmeği alabilsinler diye.

Komünyon ekmeği gerçekten de kutsanmış ekmektir. Aziz Germanos'a göre, Meryem ana karnı hükmünde ve Allah'a ikram edildiği içindir.

Çünkü, Meryem anadan nasıl ki bir mükemmel insan, Allah'ın kuzusu (İsa Mesih) dünyaya geldiyse, böylece de, komünyon ekmeği olarak ikram edilenden de ayin esnasında gizlice kutsanmış Kuzu oluyor.

Komünyon ekmeği, yukarıya doğru sunulan parçalardır diyor Aziz Nikolaos.

Hıristiyanlar, komünyon ekmeğinden kutsanmaları için, ayinin bitimine kadar kilisede durmaları gerekir.

Nitekim, Aziz Germanos bununla alâkalı diyor ki:

“Hıristiyanlarda, Meryem ananın bedeni mesabesindeki kutsanmış ekmeğin dağıtımından ve diğer nimetlerin verilişinden, manevi kutsama ve komünyon oluyor, öyle inanılıyor”.